

ד' סיון ה'תשע"ה 22.5.15

מגזין מס' 330

שבת פרשת במדבר/חג השבועות

קשר-שבועי מאת הרב יאיר כלב

המגזין מוקדש לעילוי נשמת בנימין בן משה ורחל

החייך כסנא

יציאת מצרים ברוחניות

תמליל בעיבוד קל מתוך שיעורי הרב כלב

כל תהליך אמיתי של תיקון וחינוך עצמי פנימי בנפש האדם הוא בחינת 'יציאת מצרים' ברוחניות. כל עוד שבוי האדם בהרגלים הזועקים לשינוי, הרי עשרוי הוא בבחינת עוני 'מצרים', לשון מיצר וגבול (ובלשון החסידות: מצב של 'מוחין דקטנות'). ואילו הזוכה להשתחרר מטבעו והרגליו השתחררות גמורה, חי הוא בבחינת 'ארץ ישראל - ארץ טובה ורחבה' (מצב של 'רחבות וגדלות המוחין').

אמנם בתוך, בין שני המצבים - 'ארץ מצרים' ו'ארץ ישראל' - מפריד המדבר הגדול...

כשם שביציאת בני ישראל מארץ מצרים לא ניתן היה לדלג בבת אחת מן הקצה אל הקצה, וקודם ביאתם לארץ המובטחת הוכרחו לעבור דרך 'ממוצע ביניים', הוא המדבר... כך גם ביציאת מצרים הרוחנית הנתבעת מן האדם בכל דור ודור.

אי אפשר לו לאדם להתבגר (לקחת אחריות) בבת אחת. אין פתרונות פלא! יציאת מצרים הרוחנית, בכללות ופרטות חיי האדם, הינה לעולם תהליך מתמשך הכולל שלושה שלבים:

א. ראשית העבודה, 'הכנעה' - התעוררות האדם להודות בחולשותיו ולהכיר בצורך לתקן (התעוררות הבאה בדרך כלל על כרחו מלמעלה);

ב. שלב הביניים, 'הבדלה' - עבודת האדם בכוחות עצמו להסיח דעתו מה'בלתי רצוי' לטובת ההתמקדות ב'רצוי';

ג. ה'המתקה' - גאולת האדם הפרטית (הבאה מלמעלה לאחר ולפי ערך יגיעתו לצאת ממיצרו בכוחות עצמו).

אם חפצי חיים אנו, מחוייבים אנו לדעת ולהפנים כי בבואנו לצאת ממצבנו הטבעי ה'ילדותי' שמצד 'מוחין דקטנות' (המאופיין בתנועת הנפש של "חנו לי, חנו לי", "אני המרכז והכל סביבי"), הנה בטרם מגיעים אנו אל הבגרות הבשלה שמצד 'מוחין דגדלות' (חיים המתנהלים כבר בהרמוניה עם המציאות, ועל כל פנים פטורים ממעמסם הכבד של ויכוחים פנימיים מול כללי החיים), שומה עלינו לעבור דרך שלב הכנעת הישות - היא התמסרותנו הגמורה לשרת בקבלת עול את ה'זכון בגלל שהוא זכון'.

לוח שיסורים

"לא רק קביעות בזמן אלא גם קביעות בנפש..." (אדמו"ר הזקן) - היינו שיש לקבוע עתים ללימוד התורה, ליצור 'דופק לימודי' קבוע, ביום ובשעה, עד אשר יגלה האדם כי, לאמיתו של דבר, התורה היא לחם חוקו ומזון הנפש...

בימים האלה מקיים הרב כלב שיעור שבועי קבוע מידי יום חמישי בשעה 21:00 במושב חמד שבמרכז הארץ. הכניסה לישוב בכביש (מס' 412) המוביל מבית דגן לאור יהודה, רח' הזית 83 בבית הכנסת שבחצר משפחת שרעבי. השיעור משודר בזמן אמת בשידור חי באינטרנט, באתרנו: www.tanyaor.com

התכנסות (כיבוד ושתייה קלה מ-20:30) במושב חמד, לפרטים נוספים: שי גרציק 052-4-446-144

[בכניסה למושב חמד - ישר עד הכיכר, בכיכר שמאלה לרח' הזית - לקראת סוף הרחוב, לפני הכיכר הבאה - הזית 83 מצד שמאל. חניה בשפע מאחורי בית הכנסת שבהמשך שביל הכניסה לחצר]

לחיות עם הזמן... (אדמו"ר הזקן) - היינו שבכל זמן וזמן מתרחשת פתיחת שער רוחני,

דרכו יורדים לעולם הזה אור ושפע מיוחדים, אשר יש להכין כלים כדי לקלוט 'גשמי ברכה' אלה ולתרגמם למעשים עד אשר תואר, באופן ממשי, סביבתנו המיידית בגוון המסוים של נתינת הכח הטמונה באותו זמן.

חג-השבועות

זמן מתן תורתנו - היום בו בוטלה המחיצה בין שמים וארץ. ביום זה קיבל עם ישראל (לדורותיו) את תורת ה' שתכליתה "לעשות שלום" בין עליונים (פמליא של מעלה - רוחניות) ותחתונים (פמליא של מטה - גשמיות).

ערב החג

קידוש: סדר הקידוש (ראשי תיבות) **יקנה"ז**: יין (ברכת הגפן), קידוש ('אשר בחר בנו...'), נר ('בורא מאורי האש'), הבדלה ('המבדיל בין קודש לקודש'), זמן (שהחיינו).

החלטות טובות: "חג השבועות הוא זמן המוכשר לעשות הכול לטובת לימוד התורה והעבודה ביראת שמים, וכן להתעסק בתשובה בהנוגע לתורה באין מפריע משטן המקטרג, כדוגמת זמן התקיעות בראש השנה ויום הקדוש של צום הכיפורים" ('היום יום' ד' סיון).

תיקון ליל שבועות:

נהגו כל ישראל (הגברים) להישאר ערים בליל שבועות ולומר 'תיקון' כנדפס. מי שלא הספיק לסיימו בלילה, יסיימו ביום.

הכריז אדמו"ר מוהרש"ב: "יש תחת ידי כתב יד אדמו"ר האמצעי, וכתוב שם שהוא מבטיח למי שיהיה ניעור בליל שבועות כל הלילה, שיזכה לכתר תורה".

בוקר חג השבועות

באשמורת הבוקר, מעט לפני עלות השחר, נוהגים לטבול במקווה ארבע טבילות.

לאחר מכן, כשעלה השחר בוודאות, אין לומדים עד שמברכים ברכות התורה. נוטלים ידיים, ומברכים כל ברכות השחר: "על נטילת ידיים"; "אשר יצר"; "אלוקי

בקביעות שבשנה זו חל חג השבועות ביום ראשון ומקבלים אותו מיד בצאת השבת. ממתנינים להתפלל ערבית של חג עד לאחר צאת הכוכבים, כדי שיושלמו מ"ט ימי ספירת העומר "תמימות תהיינה", לפני שנכנס יום טוב.

בתפילת עמידה (שמונה עשרה) של יום טוב מוסיפים את הנוסח למוצ"ש המודפס בסידור: "ותודיענו", ואם שכח - אינו חוזר. נשים הנוהגות להתפלל ערבית, יתפללו תחילה ואחר כך ידליקו את נרות החג. אשה שאינה מתפללת צריכה לומר קודם שתעשה מלאכה ותדליק את הנר "ברוך המבדיל בין קודש לקודש", וכן מי ששכח 'ותודיענו'.

הדלקת נרות: **יש להיזהר שלא להדליק אש חדשה**, אלא להעביר אש מנר דולק [יש להכין לצורך זה נר דולק מערב שבת]. ומברכים שתי ברכות (למנהגנו - אחר ההדלקה, כבשבת): **"ברוך אתה ה' אלוקינו מלך העולם אשר קדשנו במצוותיו וצונו להדליק נר של יום טוב"**. וברכת 'שהחיינו' - **"ברוך אתה ה' אלוקינו מלך העולם שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה"**.

הרבי מליובאוויטש נשיא דורנו עורר לפרסם המנהג שכל אשה ובת (מגיל 3, זמן תחילת החינוך) תדלקנה נרות שבת ויום טוב.

משום שלא הספיקו עדיין ללמוד דיני השחיטה והכשרות המפורטים בתורה שזה עתה קיבלו.

בשחרית אחר הקידוש נוהגים לברך על 'מזונות' ולאכול מאכלי חלב (אך לא גבינה קשה ביותר) ומברכים ברכה אחרונה. לאחר שממתינים שעה אחת, נוטלים ידים ומברכים על הפת ואוכלים סעודת יום טוב. סעודה זו כוללת בשר ויין – ככתוב לנאמר בתורה "ושמחת בחגך", והרי אמרו חז"ל "אין שמחה אלא בבשר ויין".

חיזוק תקנת שיעורי חת"ת

חג השבועות הוא זמן מסוגל לחיזוק תקנת אדמו"ר הרי"צ, הוא הלימוד היומי של שיעורי חת"ת (חומש, תהילים, תניא) השווים לכל נפש.

חומש: לימוד השיעור היומי בפרשת השבוע עם פירוש רש"י (ביום א' – עד 'שני', ביום ב' עד 'שלישי' וכו').

תהילים: אמירת השיעור היומי בספר תהילים כפי שנחלק לימי החודש (בסיום תפילת שחרית).

תניא: לימוד השיעור היומי בספר התניא כפי שנחלק לכל ימות השנה (נדפס בספרי התניא).

בשיחותיו מבאר הרבי מליובאוויטש נשיא דורנו בהרחבה שייכותם של שיעורי חומש, תהילים ותניא לחג השבועות:

חומש – בחג השבועות ניתנה לנו תורת ה' על ידי משה רבנו.

תהילים – חג השבועות הוא יום ההולדת ויום ההסתלקות (הילולא) של דוד המלך נעים זמירות ישראל, מחבר ספר תהילים.

תניא – חג השבועות הוא יום הסתלקותו של מייסד תורת החסידות הכללית, הוא הבעל שם טוב הקדוש, שתורתו נתגלתה בהבנה והשגה בספר התניא – 'התורה

נשמה"; הברכות הקצרות, "המעביר שינה" ו"ברכות התורה". טוב לישון מעט קודם תפילת שחרית, כדי שיהיה אפשר להתפלל בכוונה.

עשרת הדיברות

מאז קיבל עם ישראל לפני למעלה מ-3000 שנה את התורה על הר סיני ועד ימינו אלה, קוראים בחג השבועות מידי שנה בבתי הכנסת בשחרית מתוך ספר התורה את סיפור מעמד הר סיני וקבלת עשרת הדיברות. בשעת קריאת עשרת הדיברות עומדים כל הנוכחים על רגליהם ופניהם כנגד ספר התורה. ואמרו חז"ל כי שמיעת עשרת הדיברות בשבועות נחשבת לנו כאילו עומדים אנו מול הר סיני, כאיש אחד בלב אחד, ושומעים כבשעת מתן תורה את עשרת הדיברות מפי הקדוש ברוך הוא בכבודו ובעצמו.

הרבי מליובאוויטש נשיא דורנו עורר לחזק את מנהג ישראל לכנס בבית הכנסת בחג השבועות את כולם: גברים, נשים, ילדים ואף טף, כדי שישמעו כולם את קריאת עשרת הדיברות. מובא במדרש כי לילדי ישראל מעמד מיוחד בחג השבועות, באשר בזכותם ניתנה התורה לעם ישראל.

במעמד הר סיני התחייבו בני ישראל על חינוך הילדים בדרכי התורה, באומרם: "בנינו ערבים בעדנו". דוקא חינוך הילדים בכל דור ודור ברוח 'ישראל סבא', הוא שמבטיח את קיום ושמירת התורה והמצוות בעם ישראל לדורי דורות עד ביאת המשיח.

אכילת מאכלי חלב

בחג השבועות נוהגים לאכול מאכלי חלב, כנגד 'שתי הלחם' שהקריבו בחג בבית המקדש – כיכר לחלב, כיכר לבשר. טעם נוסף, משום שדברי תורה נמשלו לדבש וחלב. ועוד טעם, מפני שמיד לאחר קבלת התורה (שניתנה בשבת) אכלו בני ישראל רק מאכלי חלב,

ברבינו נסיונות, והשמחה נוסכת כוחות להתגבר על הקשיים. "פנימיות" – שקיום התורה והמצוות יהיה חדור ומואר בחיותן של רגשות הלב הפנימיים.

שבכתב' (ספר היסוד) של שיטת חב"ד.
"אדמו"ר הרי"צ (הרבי הקודם) היה נוהג לברך לפני חג השבועות – "שנזכה לקבלת התורה בשמחה ובפנימיות". "שמחה" – משום ששמירת התורה כרוכה

הסתלקות הבעל שם טוב – ביום הרביעי א' דחג השבועות (שנת) תק"ך ומנוחתו כבוד (=קבורתו) במעזיבוש. אדמו"ר הזקן אמר על זה – יום ד' כ' בכסלו (שנת) תקנ"ט בפעטערבורג – "ביום הרביעי נטלו (כלומר נסתלקו) – על משקל "נטלו" שנאמר לגבי הבריאה) המאורות".

(על פי 'היום יום' ו' סיון)

התחדשנו!

בואו לבקר

באתר המשודרג

www.tanyaor.com

The screenshot shows the TanyaOr website interface. At the top, there's a navigation bar with links like 'הבית', 'התורה', 'החיים', 'העולם', 'העיתון', 'המוסדות', 'המחשבה', 'המחשבה', 'המחשבה'. Below the navigation bar is a large video player showing a man with a beard and a hat. To the right of the video player is a calendar for the year 2018. Below the video player is a grid of nine video thumbnails, each with a title and a small image. To the right of the grid is a QR code. Below the QR code is a section titled 'פוסטים אחרונים' (Recent Posts) with a list of posts. At the bottom of the page, there's a section titled 'המחשבה' (Thought) with a list of posts.

הסיפור השבועי

העלאת הנרות

הימים ימיו של הגאון הגדול רבי יהודה אסאד, רבה של סמניטץ ומגדולי רבני הונגריה. בעיירה הסמוכה, סהרדליה, חי יהודי שהיה השמש בבית הכנסת המקומי, איש ירא שמים ועובד ה' בתמימות.

בין תפקידיו היה להיטיב את הנרות בבית הכנסת ולהעלות בהם אור. הוא היה עושה זאת בחיל ורעדה. קודם שניגש למלאכה היה חוגר עצמו באבנט ואומר תפילה שחיבר: "לשם ייחוד קודשא ברי הוא ושכינתה, הריני מוכן ומזומן להעלות אור בנרות בית הכנסת ולקיים בכך 'באורים כבדו השם'". ועוד הוסיף: "יהי רצון כאילו כיוונתי בהדלקה זו את כל הכוונות והייחודים שכיוון הכהן הגדול בזמן שהעלה את הנרות בבית המקדש".

כך נהג מדי יום ביומו, בכוונה עצומה. בהדרת כבוד ובהשתאות עקבו תושבי העיירה אחר מלאכתו של השמש התמים.

פעם אחת נזדמן קצב העיירה לבית הכנסת, בשעה שעסק השמש במלאכת הטבת הנרות והדלקתם. הקצב היה איש פשוט והמוני, ולא הצטיין לא בתורה ולא ביראה. ואולם בראותו את השמש בעבודתו, נתמלא לבו רגש של קדושה ושל קנאת סופרים על הזכות הגדולה שנפלה בחלקו של השמש.

כיוון שאיש מעשה היה, מיד ניגש אל השמש והציע לו עסקה: "אשלם לך מטבע הגון אם תסכים למכור לי את זכות הדלקת הנרות בבית הכנסת", אמר.

נתן בו השמש מבט של פליאה. "איני מעוניין בכסף, אלא במצוה עצמה", ענה בקצרה. הקצב לא הרפה. למחרת שב אל השמש ובפיו אותה בקשה. וכן בימים הבאים.

כשנוכח השמש כי הקצב אינו מניח לו ואינו חדל מהפצרותיו, החליט להביא את הענין להכרעת רב. הלך אל רבי יהודה אסאד וגולל לפניו את סיפור הדברים. "ככל אשר יורה לי רבנו, כך אעשה", הצהיר השמש.

לאחר ששקל את הדברים בינו לבין עצמו, פסק הרב: "אם כדברך, כל מעשיך לשם שמים בלבד ושלא על מנת לקבל שכר, הרי גם אהבת ישראל מצוה גדולה היא. עצתי אפוא היא כי תוותר לקצב על הזכות שבהדלקת הנרות". כעבור רגע הוסיף רבי יהודה אסאד ואמר: "אך לא בלי תמורה, שכן על מצוות יש לשלם. טול ממנו בעבור כל יום של הדלקה זהוב אחד". זה היה סכום נכבד ביותר. ומיד המשיך: "אך אתה אל תשתמש בכסף שתקבל מהקצב, אלא תניחם בקופה מיוחדת. ביום מן הימים כבר תדע מה לעשות בו".

אף על פי שהיתה המצוה יקרה מאוד ללבו של השמש, קיבל עליו את הדין ללא סייג. וכך, מדי יום ביומו, הופיע הקצב בבית הכנסת, שילם לשמש זהוב אחד וניגש להדליק את הנרות.

הקצב מצידו לא ידע דבר וחצי דבר על חלקו של רבי יהודה אסאד בענין וכי הכול נעשה במצוותו ועל פי הנחיותיו.

גם את החלק השני בדברי הרב קיים השמש. את הזהובים שקיבל אגר בתוך קופה מיוחדת והיא הוסיפה להתמלא מדי יום. מעולם לא הוציא ממנה אפילו מטבע אחד.

חלפו כמה שנים. מצבו הכלכלי של הקצב הורע, מסיבות כל שהן, והוא נאבק על פרנסתו. מצוקתו גברה עוד יותר כאשר עמד להשיא את בתו, ועל אף כל מאמציו לא הצליח לגייס את דמי הנדוניה שהתחייב עליהם.

"כעת הגיעה שעתם של הזהובים", אמר הרב לשמש. "לאחר ששימשו פעם אחת לקיום מצוה נכבדה של הדלקת נרות בבית הכנסת, הגיעה העת לעשות בהם עוד מצוה גדולה ולהעלות אור בבית יהודי בישראל. תנם לקצב כדי שיוכל להשיא את בתו בכבוד ולהובילה לחופה בלב שמח". בלי להוציא הגה מפיו עשה השמש כמצוות הרב.

רבי יהודה אסאד סיפר את הסיפור בהתפעלות רבה לשומעי לקחו, ואמר: "ראו כמה דברים אפשר ללמוד מסיפור מופלא זה. ראשית, התמימות והצדקות של השמש, שהסכים לוותר לזולתו על מצוה שחייב וייקר כל כך, וכל זאת בלא שום תמורה. שנית, מצוה אחת – הדלקת נרות בית הכנסת, שנעשתה בכוונה – הצמיחה מצוות כאהבת ישראל, צדקה והכנסת כלה. שלישית, הקצב היה סבור כל העת כי הוא נותן את כספו לשמש, ורק כעבור שנים התברר לו כי חיבוב המצוה וקיומה עמדו לזכותו והועילו לו עצמו. ומעל לכול – הדלקת הנרות בגשמיות, הדליקה גם ברוחניות את נשמותיהם של השמש והקצב והאירה אותן באור יקרות".

בצר לו התדפק הקצב על דלת ביתו של רבי יהודה אסאד. במבט מבווייך סיפר לרב כי המזל חדל לפתע מלהאיר לו פנים. "מה אעשה? כיצד אוביל את בתי לחופה?", שאל בכאב. "ויתרה מזו", הוסיף, "הלא התחייבתי על סכום מסויים של נדוניה ולבי מלא חשש מפני תגובת צד החתן!".

שקע רבי יהודה אסאד במחשבותיו. "שב והמתן", הורה לקצב. בינתיים שלח הרב לקרוא לשמש בית הכנסת של סהרדליה. "בקש ממנו להביא עמו לכאן את קופת הזהובים של הנרות", לחש באוזן השליח.

כעבור שעה הופיע השמש, ובידו הקופה עמוסת המטבעות. הקצב הופתע מהפגישה הלא צפויה עם השמש והשמש הופתע לא פחות ממנו. "פתח את הקופה והרק את תכולתה על השולחן", אמר הרב לשמש. לאחר שעשה כן נתבקש השמש למנות את המטבעות. ספר השמש את המטבעות מול עיני הרב ומול עיניו המתבוננות של הקצב, והנה זה פלא – סך הזהובים תאם בדיוק את סכום הנדוניה שעליה התחייב הקצב למחותניו.

(מתוך העלון השבועי **שיחת השבוע**)

עזרו לנו,
להמשיך בעשייה!

טל' 052-5675770

עמותת "תניא - מודעות עצמית ביהדות" צריכה את העזרה שלך!

"זאת התורה אדם" (במדבר יט', ד)

כשם שבאדם ישנם גוף ונשמה, כך גם בתורת ישראל ישנם גוף התורה (פשט הכתוב-נגלה) ונשמת התורה (פנימיותה, סודותיה ורזיה-נסתר). במדור זה מובא פרוט נושאי הפרשה על פי 'נגלה', ובמדור שלאחריו יובא ביאורה של נקודה או של מספר נקודות מן הפרשה על פי פנימיות התורה.

נקודות עיקריות בפרשת במדבר

מפקד למניינם של בני ישראל

בא' באייר, בשנה השנייה לצאתם מארץ מצרים, מצוה הקב"ה את משה למנות את בני ישראל (גברים הכשירים לשרת בצבא מגיל עשרים שנה ומעלה). חודש ימים לאחר הקמת המשכן (בא' בניסן) והשכנת השכינה בו, מונה אותם הקב"ה כאות לחביבותם.

התורה מזכירה את כל שניים עשר ראשי השבטים, ומסכמת את מנין הגברים בכל שבט ושבט:

ראובן: 46,500 ; **שמעון:** 59,300 ; **יהודה:** 74,600 ; **יששכר:** 54,400 ; **זבולון:** 57,400 ; **אפרים (יוסף):** 40,500 ; **מנשה (יוסף):** 32,200 ; **בנימין:** 35,400 ; **דן:** 62,700 ; **אשר:** 41,500 ; **גד:** 45,650 ; **נפתלי:** 53,400 ; **סך הכול נמנו:** 603,550 נפש.

שבט לוי ועבודתו בקודש

שבט לוי, שנבחר לשרת ולשמש במשכן אינו נכלל במנין העם. בני שבט זה (הממונים על פירוק המשכן וכליו, נשיאתו במסעות בני ישראל במדבר והקמתו מחדש בכל חניה) ממוקמים תמיד בסמוך למשכן לשומרו מכניסתם של זרים.

סדר חנייתם ומסעם של בני ישראל

ה' מצוה את משה ואהרן על סדר חנייתם ומסעם של שניים עשר השבטים סביב המשכן. השבטים מחולקים לארבע קבוצות בארבעת צידי המשכן, כל שבט על דגלו: ממזרח למשכן מחנה שבט יהודה, ועימו נלווים השבטים יששכר וזבולון.

שמעון וגד.

מערבית למשכן מחנה שבט אפרים, ועימו השבטים

מנשה ובנימין.

ומצפון למשכן מחנה שבט דן, ועימו השבטים אשר ונפתלי.

לשבט לוי, כאמור, מחנה מיוחד ועצמאי במרכזם של כל המחנות בסמוך לאוהל מועד (הוא המשכן).

וכך יוצאים בני ישראל לכל מסעותיהם במדבר: כאשר מתעלה הענן מעל המשכן, אות הוא ליציאת העם למסע. לאחר פירוק המשכן ועריכת כל ההכנות ליציאה לדרך, יוצאים בני שבט יהודה בראשונה ואיתם שני השבטים הנלווים אליהם. בעקבותיהם יוצאים בזה אחר זה שאר שבטי ישראל על פי סדר חנייתם.

אהרן ובניו הכהנים

עם סיום מפקד בני ישראל, מספרת התורה אודות משפחת הכהונה. בראש המשפחה אהרן הכהן הגדול, אחי משה רבנו. עמו נמשכו לכהונה גם בניו: נדב ואביהו (אשר מתו חשוכי ילדים בהקריבם אש זרה) ואלעזר ואיתמר. מאוחר יותר נמשך לכהן גם פנחס בן אלעזר (שנולד לאחר משיחת הכהנים ולא נמשח יחד עמם) בזכות מסירות נפשו לה', כמסופר להלן בפרשת פנחס.

קדושת הלויים והכהנים ועבודתם בקודש

לשבט לוי המקודש לה' נועד תפקיד מיוחד בעם ישראל. הלויים (שאינם כהנים) מופקדים על שמירת המשכן,

והכהנים מבני השבט משרתים בעבודת המשכן (הקרבת הקורבנות וכו').

מתחילה בכורי ישראל (ש'ניקנו' לה' שעה שהופרשו לחיים מבכורי מצרים שמתו ב'מכת בכורות') הם שהוקדשו לעבודת המשכן ושמירתו, אולם בשל השתתפותם בחטא העגל איבדו הם את קדושתם, ובני לוי, שלא השתתפו כלל בחטא זה הוקדשו תחתם לעבודת הקודש.

מפקד שבט לוי, סדר חנייתם ותפקידיהם

עתה נמנים בנפרד בני לוי, שכאמור לא התפקדו במפקד הכללי של בני ישראל, ומפאת קדושתם מצוה ה' את משה למנות את כל הזכרים שבשבט מבין חודש ומעלה. התורה מוסיפה ומתארת את אופן וסדר חנייתם ומסעם של שלושת ראשי בתי האב שבשבט זה – גרשון, קהת ומררי – וכן את חלוקת תפקידיהם בקודש:

משפחת גרשון, מניינם 7,500 זכרים. מקום חנייתם ממערב למשכן ותפקידם לשאת (בעת המסעות) את יריעות המשכן, שערי וקלעי החצר ואביזריהם.

משפחת קהת, מניינם 8,600 זכרים. מקום חנייתם מדרום למשכן והם מופקדים על נשיאת כלי המשכן הפנימיים: השולחן, המנורה, המזבחות וכלי הקודש. אמנם כיון שכלים מקודשים אלה נמצאים בתוך המשכן (מקום שהכניסה אליו מותרת רק לכהנים), על כן רק לאחר כיסוי הכלים על ידי הכהנים (ופירוק המשכן) רשאים בני קהת הלווים לשאתם. בהקשר זה מטיל הקב"ה על הכהנים את האחריות לשלומם וגורלם של בני קהת

ומזהירים על כיסויים הנאות של כלי הקודש.

משפחת מררי, מניינם 6,200 זכרים. מקום חנייתם צפונית למשכן ותפקידם לשאת את קרשי המשכן, בריחיו, עמודיו ואדניו, עמודי החצר, היתדות ושאר כלי עבודתו. בני שבט לוי המשמשים בקודש בתפקידים האמורים הינם מגיל שלושים עד גיל חמישים. למרות השתייכותם המשפחתית מובדלים משה ואהרן ומשפחותיהם מאחיהם הלוויים וחונים בנפרד במזרחו של המשכן.

פדיון הבכורות מעבודת הקודש

משה מונה את בכורי ישראל מגיל חודש ומעלה ומניינם עולה ל-22,273. 22,000 בני שבט לוי נכנסים תחת בכורי ישראל לעבודת הקודש [אף שמספרם של בני לוי מגיע לפי חישוב פשוט ל-22,300 נפש, בכל זאת מסכמת התורה ואומרת כי מניינם הוא 22,000 נפש....?!]. ההסבר לכך: סיכום מפקד בני לוי נועד לחישוב פדיון בכורות ישראל מעבודת הקודש והחלפתם בלוויים הנוטלים את תפקידם (כפי שהתורה מבהירה מיד בהמשך), ומכיון ש-300 מהלוויים הינם בעצמם בכורים (שבלאו הכי מוטלת עליהם העבודה), הרי שלא הוצרכה התורה לכללם בסיכום], ובנוגע ל-273 הבכורים העודפים, מצוה ה' לפדותם על ידי מתן חמשה שקלי כסף בעבור כל בכור. בהגרלה שמקיים משה בין כל בכורי ישראל עולים 273 הבכורים העודפים, ודמי פדיונם ניתנים לאהרן ובניו הכהנים.

האחדות האמיתית - סביב התורה

נקודות בעיבוד קל מתוך שיחה של הרבי מליובאוויטש

התאחדות עם ישראל סביב התורה, יוצרת אחדות בין כל נשמות ישראל לבין שורשן הראשון – הקב"ה, ולכן זו אחדות "כאיש אחד בלב אחד".

לעולם קורין פרשת במדבר סיני קודם עצרת

את פרשת במדבר קוראים תמיד לפני חג השבועות, ומכאן שהיא בבחינת הכנה לחג השבועות. בכל שנה בחג השבועות נותן לנו הקב"ה מחדש את התורה, ולכן ברור, שההכנות לקבלתה המחודשת צריכות להיות בדוגמת ההכנות לקבלת התורה בפעם הראשונה. ההכנות לקבלת התורה היו השלום והאחדות. חז"ל למדו זאת מהפסוק "ויחן שם ישראל נגד ההר". לא נאמר "ויחנו", לשון רבים (כתחילת הפסוק: "ויסעו מרפידים... ויחנו במדבר"), אלא "ויחן", לשון יחיד. רמז לכך שהם התייצבו לקבלת התורה "כאיש אחד בלב אחד".

אגודה אחת

וכך נאמר במדרש: "ביקש הקב"ה ליתן תורה לישראל בשעה שיצאו ממצרים, והיו חלוקים אלו על אלו... כשבאו לסיני – הושוו כולם אגודה אחת... אמר הקב"ה: התורה, כולה שלום, ולמי אני נותנה? לאומה שהיא אוהבת שלום".

אין מדובר בסתם אחדות, אלא האחדות שהיא "נגד ההר" ואחדות סביב מה שהוא מייצג, היינו: התורה והמצוות. כשיהודים מתאחדים על ידי התורה, יש לאחדות זו קיום אמיתי ונצחי, והיא גם מביאה רוב ברכה ושפע מלמעלה.

בסיס אמיתי

כחה של האחדות – עצום. אפשר להשיג באמצעותה כל מה שרוצים, ואפילו אם ההתאחדות היא למטרה שלילית.

זה היה סודו של 'דור הפלגה', שהיה – "שפה אחת ודברים אחדים" – דור מאוחד ומלוכד, ועד שאמר על כך הקב"ה: "ועתה לא ייבצר מהם כל אשר יזמו לעשות". אולם סופה של אחדות זו להיכשל, כי אין קיום לאחדות שלא על פי התורה.

האחדות סביב מתן התורה היא אחדות שבבסיסה היא אמיתית. בשעת מעמד הר סיני גילה הקב"ה את פנימיותו לעם ישראל. בתורה הוא הכניס, כביכול, את 'נפשו'. ולכן, כאשר עם ישראל מתאחד סביב התורה, נוצרת כאן אחדות בין כל נשמות ישראל לבין שורשן הראשון – הקב"ה. כך מגיעים לאחדות אמיתית של "כאיש אחד בלב אחד".

מעשה אחד

מזה אנו למדים, שההכנה לחג השבועות היא התחזקות באהבת ישראל, והדבר צריך להתבטא בהשתדלות לקרב יהודי שני לאור התורה. כך אין זו אחדות ערטילאית (מופשטת), אלא אחדות מוחשית סביב התורה וקיום מצוותיה.

וצריך לדעת, שהכל תלוי בכל אחד ואחת באופן אישי. המגיד ממזריטש (רבו של בעל התניא) פירש את המשנה "דע מה למעלה ממך": דע, שכל מה שקורה למעלה, בעולמות העליונים, הכול הוא "ממך" – הכול תלוי בך ובמעשיך! על האדם לראות את העולם עומד על כפות מאזניים, ובמעשה אחד ביכולתו להכריע ולהשיג את מתן התורה. בהכנה כזאת, בטוחים אנו שנזכה לקבלת התורה בשמחה ובפנימיות.

חסידות על הפרשה במדבר

שמיטה ויובל), שלא שבט לוי בלבד, אלא כל מי שנדבה רוחו אותו לעמוד לפני ה' ולשרתו, "הרי זה נתקדש קודש קודשים".

(ליקוטי-שיחות כרך יג עמ' 15)

המתגבר על הכיסויים מתחדש ומתעלה

והורידו את פרוכת המסך וכיסו בה את ארון העדות. ונתנו עליו כיסוי עור תחש ופרשו בגד כליל תכלת מלמעלה (ד,ה-ו)

שלושת כיסויי הארון רומזים לשלושה דברים המסתירים את אור הנשמה: הגוף, הנפש הבהמית, ואומות העולם: פרוכת המסך, שהיא חלק בקודש הקודשים, רומזת לגוף, שכן גם הגוף היהודי קדוש הוא. בגד כליל תכלת, שהיה מתאים למידת הארון, רומז לנפש הבהמית וליצר הרע, שהם "מקבילים" ו"מתאימים" לנפש האלוקית ויצר הטוב. כיסוי עור תחש, שלא היה חופף למידת הארון (ואפשר לכסות בו גם כלים אחרים), רומז לאומות העולם, שאין להן "התאמה" (ישירה) עם ישראל.

הווי אומר: כשם שכיסוי הארון הכין ואישר את העברתו למקום חדש, כן על ידי התגברות על כיסוייה של הנפש האלוקית היא מתעלה והולכת מחיל אל חיל.

(ליקוטי-שיחות, כרך ח, עמ' 17)

לימוד התורה גורם חידוש קיומו של הלומד

ואלה תולדות אהרן ומשה (ג,א)
שכל המלמד את בן חברו תורה כאילו ילדו (רש"י)

מה בין לימוד התורה להולדה?

העונש על ביטול תורה הוא "הכרת תכרת" (סנהדרין צט). ומכיון שקיומו של כל נברא מתחדש בכל רגע, נמצא שהמלמד את בן חברו תורה (ובכך למעשה מגן עליו מ'כרת') גורם לחידוש קיומו. לכן נחשב הדבר "כאילו ילדו", שכן הרב מקשר את התלמיד למקור חיותו וגורם למעין "הולדה" - חידוש קיומו באותו רגע.

(ליקוטי-שיחות, כרך כג, עמ' 16)

כל יהודי ראוי להתקדש כלוויים את משמרת בני-ישראל (ג,ח)

שכולן היו זקוקין לצורכי המקדש, אלא שהלוויים באים תחתיהם בשליחותם (רש"י)

ידוע הכלל (קידושין כג) שדבר שאדם אינו יכול לעשותו בעצמו, אין בכחו גם למנות שליח שיעשה את הדבר במקומו. מובן אפוא, שכל יהודי ראוי לעבוד את עבודת הלוויים, שהרי הלוויים עשו עבודה זו בתור שלוחי הציבור.

מכאן רמז וסמך לדברי הרמב"ם הידועים (סוף הלכות

בקר איתנו באתר

המחודש www.tanyaor.com

וגם ביו-טיוב ובפייסבוק:

בלוגים מצולמים וניגונים (באיכות HD)

סדר התנ"ך

YouTube

עזרה ראשונה לנפשו

שבת שלום!!!

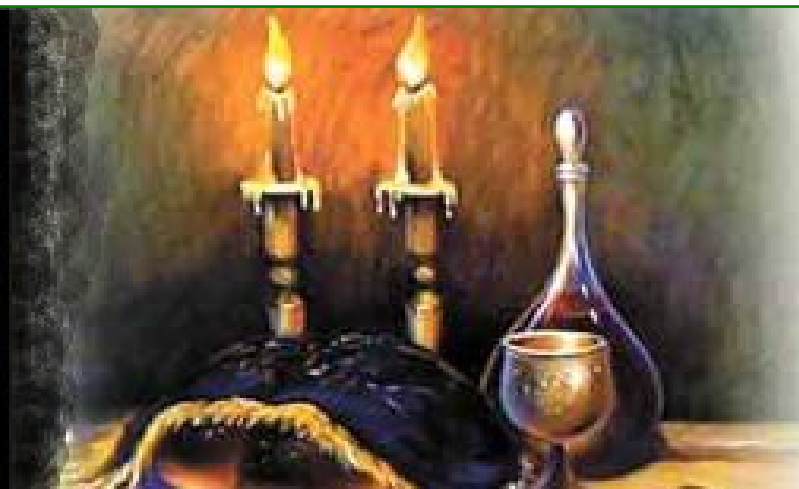
ליקוט, רעיונות, כתיבה ועימוד: חי דמארי
כתיבה, עריכה, והגהה: הרב יאיר כלב
להערות, הארות, הצעות או תיקונים, אנא כתבו לנו

tanyaor4u@gmail.com

הרבי מליובאוויטש הנהיג ועודד שכל אשה ובת (מגיל רך
ביותר ולפחות מגיל 3) תדלקנה נרות שבת וחג.

צאת החג	כניסת החג	כניסת השבת	עיר (שעון קיץ)
20:16	20:15	18:58	י-ם
20:19	20:18	19:13	ת"א
20:20	20:19	19:06	חיפה
20:17	20:16	19:14	ב"ש

נהנתם? העבירו הלאה, לזכות עוד ועוד יהודים בהרחבת המודעות למקורותינו.

נא לשמור על קדושת הגיליון